

Arrest

nr. 66 559 van 13 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MARIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kerbala, waar u uw hele leven tot aan uw vertrek uit Irak woonachtig bent geweest. In 2004 kort na de dood van uw vader, stopte u met uw studies om te gaan werken in de kledingszaak van uw oom (F.). In februari 2008 werd u op weg van huis naar werk, ontvoerd door onbekenden. Ze bonden uw handen en voeten vast en blinddoekten u. Twee dagen later werd u vrijgelaten nadat uw oom (F.) 10.000 dollar losgeld had betaald. Volgens uw oom zouden leden van het Jaysh al Mehdi (Mehdi leger) verantwoordelijk zijn geweest voor de ontvoering. Na uw vrijlating was u bang dat u nogmaals ontvoerd zou worden daar uw oom een vermogend man was. Ofschoon u Irak reeds kort na uw ontvoering wilde verlaten, mocht u van uw moeder pas vertrekken nadat u 18 jaar was geworden. Toen u 18 was geworden, begon u met de voorbereidingen van uw vertrek, geholpen door uw oom (F.). U verliet Irak op 22 augustus 2010 om

uiteindelijk op 24 augustus in België aan te komen. De dag nadien op 25 augustus 2010, vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en een kopie van de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat –Generaal is vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat en dit omwille van onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u slachtoffer bent geweest van een ontvoering die zou hebben plaatsgevonden op 26 februari 2008 nadat u terug kwam van uw werk in de kledingwinkel van uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U toont echter niet aan dat uw probleem van 2008 verband hield met één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. Het door u ingeroepen vluchtmotief, de ontvoering waarvan u het slachtoffer bent geworden, is te kwalificeren als een eenmalig incident. Het motief van deze ontvoering is financieel van aard. Uw ontvoerders eisten namelijk losgeld van uw welstellende oom. Na twee dagen gevangenschap bent u vrijgelaten nadat uw oom de eis voor losgeld had ingewilligd. Uzelf verklaarde in dit verband nog het volgende: "mijn oom is rijk en dat was trouwens ook de enige reden waarom de groepering mij heeft ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Aldus toont u niet aan dat u vervolgd werd omwille van één van de redenen van de Conventie van Genève.

Evenmin heeft u op basis van uw verklaringen overtuigd dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingen wet van 15 december 1980 (VW).

Hoewel u in het verleden het slachtoffer bent geworden van een ontvoering waarbij u mogelijks ernstige schade opliep omwille van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet oordeelt het CGVS in uw specifiek geval dat het weinig aannemelijk is dat u in de toekomst opnieuw het slachtoffer zou worden van een ontvoering, dit omwille van volgende redenen. Twee weken nadat de ontvoering had plaatsgevonden, bent u reeds opnieuw gaan werken in de winkel van uw oom. U geeft aan in het gehoor dat er geen andere pogingen zijn ondernomen om u te ontvoeren sinds het incident in februari 2008. Ook ten aanzien van andere familieleden onder wie de kinderen van uw oom en uw zusje, zijn er geen indicaties dat zij slachtoffer zouden worden van ontvoeringen omwille van losgeld (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u sinds 2008 tot aan uw vertrek op 28 augustus 2010 zonder problemen in Kerbala heeft verbleven en dat u aldaar uw dagelijkse activiteiten gewoon heeft voortgezet. Zo bent u blijven werken in de kledingswinkel van uw welstellende oom en dit terwijl u juist op de terugweg van deze winkel werd ontvoerd in 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het feit dat u sinds februari 2008 tot aan uw vertrek op 28 augustus 2010 in Kerbala bent blijven wonen en werken, zonder noemenswaardige problemen en zonder dat u uw dagelijks leven aanpaste, maakt het weinig aannemelijk dat u in de toekomst een reëel risico loopt in Kerbala op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Baghdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Baghdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn

beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Kerbala deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Kerbala in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kerbala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kerbala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielpprocedure neergelegde documenten, wijzigen voorgaande appreciatie niet. Ze bevatten informatie die niet in twijfel wordt getrokken namelijk uw afkomst uit Kerbala.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat hij een vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij beroept zich op artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. Hij beklemtoont dat zijn geloofwaardigheid omtrent de ontvoering niet in twijfel wordt getrokken. De Conventie van Genève is wel degelijk van toepassing nu hij behoort tot een bepaalde sociale groep “die er een hogere levensstandaard op nahielden dan de modale burger”. Verzoeker stelt dat ontvoeringen in Irak veel voorkomen en voegt ter staving een internetartikel van 29 april 2005 van de *Chicago Tribune* en een bijdrage van december 2005 uit het *Rivista di Intelligence* bij het verzoekschrift. De problematiek van kidnapping wordt erkend in de bestreden beslissing. Internationale organisaties stellen uitdrukkelijk dat officiële instanties niet de middelen hebben of in staat zijn om bescherming te bieden aan hun burgers. De ontvoeringen vormen een constante bedreiging, zeker voor verzoeker die tot de welgestelde klasse behoort. Het losgeld werd door zijn oom vlot betaald wat hem

opnieuw een gemakkelijke prooi maakt. Verzoeker leefde bijna twee jaar in constante angst en durfde alleen nog naar de winkel gaan waar hij werkte maar niet meer naar het centrum.

Voorts citeert verzoeker artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Thans stellen dat de veiligheidssituatie goed is, acht hij contradictorisch gelet op zijn coherent en geloofwaardig relaas. De veiligheidssituatie zou volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) goed zijn op basis van het verslag in het administratief dossier. Verzoeker citeert een aantal passages uit dit verslag waaruit het tegendeel blijkt. Hij benadrukt dat 'relatief' veilig in Irak een rekbaar begrip is. Maandelijks vallen er tientallen tot honderden doden.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In casu motiveert de commissaris-generaal met recht dat de eenmalige ontvoering waarvan verzoeker slachtoffer verklaart te zijn geworden op 26 februari 2008 geen verband houdt met één van de vijf voornoemde gronden. Het motief van deze ontvoering was immers louter financieel van aard. Verzoekers ontvoerders eisten losgeld van zijn welgestelde oom en lieten hem, nadat deze eis werd ingestemd, na twee dagen vrij. Dat verzoekers ontvoering werd ingegeven door louter economische motieven blijkt daarenboven duidelijk uit zijn in de bestreden beslissing aangehaalde verklaring dat zijn oom rijk is en dat dit de enige reden was waarom hij werd ontvoerd.

Waar verzoeker thans betoogt dat hij behoort tot de sociale groep van personen "*die er een hogere levensstandaard op nahielden dan de modale burger*" dient te worden opgemerkt dat hij hiermee voorbij gaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en dat de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De groep van personen "*die er een hogere levensstandaard op nahielden dan de modale burger*" beantwoordt niet aan deze definitie.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De commissaris-generaal motiveert voorts met recht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De ontvoering waarvan hij eind februari 2008 slachtoffer werd toen hij terugkeerde van zijn werk in de winkel van zijn oom betreft immers slechts een eenmalig incident. Blijkens zijn verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, ging verzoeker reeds opnieuw werken in de winkel van zijn oom twee weken nadat de ontvoering plaatsvond. Hij gaf in het gehoor aan dat er sedert het incident in februari 2008 geen andere pogingen zijn ondernomen om hem te ontvoeren. Ook ten aanzien van zijn andere familieleden, waaronder zijn zus en de kinderen van zijn oom, waren er geen indicaties dat zij slachtoffer zouden worden van ontvoeringen omwille van losgeld. Verzoeker bleef sedert de ontvoering in 2008 tot aan zijn vertrek uit Kerbala in augustus 2010 in Kerbala wonen en bleef er werken in de winkel van zijn oom, en dit terwijl hij net op de terugweg van deze winkel werd ontvoerd in februari 2008. Dat hij na zijn ontvoering nog gedurende meer dan twee jaar in Kerbala bleef wonen en geen noemenswaardige problemen kende maakt dat niet kan worden aangenomen dat hij aldaar bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat verzoeker bij het CGVS zelf uitdrukkelijk aangaf dat hij over geen enkele indicatie beschikte dat men hem nog steeds wilde viseren of ontvoeren en eveneens eenduidig stelde niet te weten waarom men hem nog een keer zou ontvoeren (administratief dossier, stuk 4, p.12).

Verzoekers verwijzing naar algemene informatie omtrent het voorkomen van ontvoeringen in Irak is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Het betreft louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk riskeert te worden ontvoerd. Hij dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de voormelde vaststellingen, in gebreke.

Inzake de omstandige motivering aangaande de veiligheidssituatie in Kerbala in Zuid-Irak, waarvan hij afkomstig is, beperkt verzoeker zich ertoe selectief een aantal passages te belichten uit de door de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing gehanteerde informatie. Op basis van het geheel van deze landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, motiveert de commissaris-generaal echter met recht dat de situatie in Kerbala niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voorhanden is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekers eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS